

Там, където започва любовта към музиката, проблемите с нея свършват. Монух за Indiotèque.

Тази събота Монух ще направи първата си изява за 2011-та в Radio Cafe. В искрено и директно интервю за Indiotèque, Симеон Лозанов, китарист, бивш член на Кокомания, тон режисьор, продуцент, дизайнер и вече соло изпълнител, разказва за оцелялата си след всички разочарования страст към музиката.

Какво те е мотивирало да започнеш да се занимаваш с музика и какво те мотивира сега да продължиш да го правиш?

Като малък много исках да свиря на барабани. Имаше един филм „Почти прекрасно“ с Мери Стюърт Мастерсън, където тя беше барабанистка, разхождаше се с едни палки и аз се побърквах. Гледал съм го сигурно 200 пъти в кино „Петър Берон“. Почнах да събирам пари, наште ми помагаша и накрая се появих с един безумен комплект. Започнах да блъскам и след няколко дена майка ми каза, че това просто няма да стане, вдигах прекалено много шум и трябваше да намеря друг инструмент. Така хванах китарата. Много рокендрол се слушаше, превъртах касетките и слушах. Имах много „читалищни“ групи, в махалата, в училище, случваха се много метаморфози всеки ден. Първата сериозна стъпка беше през 1995-та година с Кокомания. Уволних се от казармата през април и след това имахме едно много силно лято. Едни приятели правиха клуб и аз помагах с озвучаването и интериора. Трябваше да има група и така се сформирахме, като банда специално за това място. А сега вече какво ме мотивира...може би остава една любов към музиката през годините. То не може да се обясни, идва отвътре, ти си го носиш.

Може би с по-малко идеализъм отпреди...

За какъв идеализъм да говорим, като виждаме в каква държава живеем. Ама тая любов си остава. Там, където започва любовта към музиката, проблемите с нея свършват. Те са безумно много, но въпреки тях продължаваш. Не ти е ясно защо, много често не виждаш смисъл, но продължаваш. Без да знаеш. Има едни малки моменти на задоволство, когато излезеш на сцената, хората се кефят, пеят твоя песен, реагират адекватно и връщат (енергия). Това ме мотивира в момента.

Бил си предотказване от музиката след разпадането на Кокомания, а сега си изцяло солов изпълнител. Как се стигна от едната крайност до другата?

Дадох на Кокомания 12-13 години и много голяма част от себе си. Проектът се разпадна след като Мариана Попова реши да се махне и ми беше много трудно, отне ми година, докато намеря Боряна Докле, за да направим наново Кокомания. След като и тя напусна групата, не можех да взема решение. Исках да продължа да свиря, тъй като това е нещото, което ме кара да се чувствам завършен, но бях изморен и до гуша ми беше дошло да започвам наново и да копая, да влагам енергия и усилия, и нищо да не се случва. Бях много разочарован и на прага да продам всичко. Но приятелите ми ме убеждаваха, че няма да съм щастлив, ако се откажа и така продължих..... Исках и да отговоря на себе си дали мога да направя нещо подобно или не. Много пъти съм си мислил дали мога да съм фронтмен и да пея, но никога не ми е стискало. А ситуацията беше такава, че имах възможност да опитам. Беше много трудно в началото и още ми е терсене! Не мога да се възприема. Всеки път имам сценична треска. Чудя се как ще изглеждат нещата, как ще го приемат хората. Сега занемарявам свиренето си, за

да пея. Трябва да мисля какво да пея, какво да говоря, какви са текстовете, стават ми много нови неща. Вече мина около година, поотпуснах се малко, но още не се чувствам толкова удобно, колкото само в свиренето. Но ще се оправя, къде ще ходя.

Когато подготвяше дебюта си тук (Radio Cafe) и записваше първите песни, имаше ли някаква идея какви хора би искал да слушат Monux?

Честно казано не мислех, че ще има голяма аудитория за нещата, които правя. Не знаех дали ще ме възприемат като глас и излъчване. Като записах първото парче и го пуснах на приятели, и всички „Уау! Много е добро!“ Но винаги имаш едно на ум, че те са ти приятели и си казваш, че те уау, ама всеки ден сме заедно. На промоцията беше много напрегната хавата. Влизам в клуба, без да съзнавам, че съм дошъл с час и половина порано, и леле, няма никой, освен трима приятели. Взех едни ромове да пия и се скрих отзад. И идва време, излизам и не мога да мръдна от всичките хора.

Беше все едно манифестация, хора и вътре и отвън, камери, журналисти... Беше зверско напрежение, но и голям кеф. След 1-2 парчета взех, че се отприших. И хората дадоха много добър респонс, бяха много емоционални и наистина се кефеха .

Иска ми се да излизам с повече авторски неща, но това е дълъг и труден процес, който изисква и финансови средства. Засега се движим бавно, но се надявам до половин година вече да изпълнявам десетина авторски песни и няколко кавъра. Искам да изляза с неща, от които не ме е срам и не са компромисни .

Coffee is Over е за старите чувства, Finally I Found You за новите. Това ли ще бъде вторият сингъл, като продължение на историята?

Мислено е да бъде втори сингъл, беше и втората завършена песен. Едното парче е написано за една любов, една връзка, която си е отишла вече, а другото за човек, който срещнах след това и ме разтърси из основи. И има логика да стане така, но Finally I Found You може би не е много подходяща за втори сингъл. Дълга е, бавна е, влизат късно барабаните, не е толкова радиофонична, така че вероятно ще заложим на Can't Get Enough, чисто математически.

Иска ми се вторият сингъл да е различен. Първият беше по-меланхоличен, а този трябва да е по-пауър, не да имам образ на някакъв плачко, макар че аз съм близо до тая хава.

Поп или по-тежкото звучене ще доминира в албума? Can't Get Enough е по-китарна, по-груба песен...

Не знам. Не сядам с идеята да напиша точно определено парче. Нямам модел, по който правя песните. Аз съм много емоционален и всичко, което ме разтърси го превръщам в музика.

Значи всичко, което пишеш има автобиографичен характер?

Дори и да не е автобиографичен, може да е момент, нещо което съм видял през деня, впечатлило ме е, донесло ми е някаква емоция, след това се връщам къщи, в определен тип настроение съм и се ражда определен тип песен. Когато съм тъжен, няма как да напиша весело парче. И след това се изгражда аранжимента, не ги търся, не ги мисля да вървят в определена насока (песните), така че може албумът да стане много цветен.

Трудно ли ти беше да се преориентираш към соловите изпълнения чисто като начин на писане? Бил си в група, а сега сам...

Не, и в Кокомания аз съм писал всичко. Но е различно, тъй като едно е да пишеш за жена, друго е за мъж, съвсем друго е да го пишеш за себе си. Има някаква енергия, послание в самия човек, тембъра на гласа му, излъчването му и ти асимилираш мелодия и хармония с него, с поведението му, звученето му. А като го правиш за себе си и в момент, когато дори не си се чувал как пееш, може да бъде много фрики. Всичко е в главата ти, но щом отвориш устата си и си казваш „Оф, ужасно е!“ . Това е проблемът, когато не си свикнал да слушаш собствения си глас. Но ще свикна....

Значи никога не си имал каквато и да е школовка като вокал...

Не, никога...

Не си пял в хор, не си бил лидер на гимназиална група...

Не, не, аз всъщност съм художник по образование, дизайнер на облекло. Само съм приятел на музиканта, но имам дълбока връзка с нея! Това е един вид потребност, винаги ме е привличало изкуството. Учил съм се сам на тези неща, с касетофона. Не разбирам от ноти и такива неща. Но смятам, че това няма значение, или го носиш или не.

На какъв етап е албумът?

Четири неща са вече записани, три от тях са качени във Facebook. Продължаваме да записваме другите неща, но цялата драма идва от липсата на средства. А и всеки един от музикантите в екипа, с който работя, се занимава с хиляди други неща, за да може да оцелява, както се досещаш, не се прехранваме с това. Остава ни малко време и за това нещата се случват бавно. И дори като запишеш нещо, не можеш да намериш финансиране да направиш клип, след това не можеш да го разпространиш. Не знам колко ще издържим, но се надявам, че ще намерим сили и средства. Продуцирам си сам нещата и сам ги финансирам.

Доволен ли си от начина, по който се прие Coffee is Over?

Знам ли.....? Имах късмет, не знам на какво се дължи. Имаше някаква интересна симбиоза между моите хора, Аделина и Мила, които генерираха много идеи, направиха интересни неща в Интернет пространство и Monte Music, които направиха добро разпространение и добър ПР. Това даде доста по-успешен резултат, отколкото при някои други артисти. Наистина се зашумя около парчето, но за съжаление не достатъчно, според мен. Трябваше да се завърти повече по радиостанциите, за да достигне до повече хора.

Дали в радиото има още предубеждение към модела български изпълнител да пее на английски?

Това по-скоро е някакво оправдание. Те така или иначе не пускат български изпълнители, а пускат някакво румънско евродиско и други такива чикии. Не им изнася, не знам защо. Такива сме си българите, не си тачим нашето. Погледни румънците – те си слушат тяхната музика, че дори ни я пращат и ние да я слушаме, а нашата остава по мазетата, такава ни е нагласата, манталитета.

Трудно е да се възпитава култура, когато музикалните директори на много от радиостанциите са такива и пускат такива неща. Самите медии не осъзнават, че те са тези, които диктуват, променят и изграждат вкусовете на слушателя. Не е вярно, че ще фалират, ако обърнат внимание на българското, че ще изгубят рекламодатели и слушатели.

Чух, че в Македония излиза по един рок или пънк албум всеки месец...

За какво става въпрос – държава милион и половина, ние сме осем и не можем да се оправим. Но тук мейнстрийм е чалгата, виж какво става...

Но и в Сърбия чалгата е мейнстрийм, но под този мейнстрийм има една много динамична сцена... Така че дали това е проблемът?

И аз се чудя. Дали хората са прости, дали нямат музикална култура, естетика, вкус, не мога да си отговоря. Повечето стигат до ракията и шопската салата, щракат с пръсти и не им пука, така им е лесно. Голяма част от интелегентните хора на България ги няма вече, а тези, които останахме се затваряме в някакви кръгове, групи, общества. Тъпи сме и ние, тъй като един срещу друг се настройваме. Ако някой излезе с нещо ново...

...става като вица за българите в Ада, които се дърпат един друг някой да не излезе от казана...

Да, абсолютно! Не е важното на мен да ми е добре, а на Вуте да му е зле. Някой като направи нещо ново и другия почва да хейти. Не знам, много ни е объркана държавата.

Обмислял ли си възможността да се занимаваш с музика извън България?

В по-младите си години, като бях на 20 и нещо имах предложение и то не като корабен музикант. Понеже се занимавах с тонрежисура и имах възможността да се махна...и сега съжалявам. Тогава живеех в илюзията, че сме поколение, което ще създава, ще направи това и онова, мечти някакви. Морето беше до колене тогава. Реших, че ако всички заминем, последният трябва да изгаси лампата. Казвам си не... аз съм родолюбец, патриот, ще остана и какво..

Преполових си живота и пак нищо. Разбиранията ни за изкуство, култура са странни...и не е толкова до пари, хората си имат пари да си купуват дрехи и пържоли. От една година мисля много върху това. Това, което си спомням от истинските години е, че нямаше чалга, голяма част от хората слушаха рокендрол и записваха от касетка на касетка. Не мога да си обясня какво стана после и как се стигна до тук.

Интернет няма как да не може да помогне...

Ами сигурно помага, но е относително. Имаш 1000 гледания или фенове в някаква социална мрежа, всички виждат клипа, 300 го харесват, а от тях 30 идват на концерт. Значи трябва 300 000 да го видят, 30 000 да го харесат, за да дойдат 300, но това не се случва. Реално тези хора, които пишат във Vbox и т.н..къде са, няма ги, а има много готини коментари. „Жестоко, ама това българско ли е...“. И после ги няма тези хора по лайфовете, не знам къде се чупи връзката.

Masterphone издадох албума си изцяло дигитално, това може ли да бъде вариант за теб?

Смятам да направя едно дигитално EP с четири парчета, видеоклип и един ремикс на Can't Get Enough. В момента записваме I'm not и като го завършим, ще направим това нещо. Ще го има във всички възможни сайтове за теглене. Ще видим какъв ще е резултата. Чудя се и какъв механизъм да намеря, за да се стигне до западния потребител или поне балканския регион. Искам да се случи, тъй като според мен българските музиканти имат качествата да бъдат чути поне в региона. И е важно българският изпълнител да се пробва да успее навън, тъй като тук просто не става. Графа едва намери пари да си издаде албума.